

piska bat erateko eta eskularruak eta anoraka kentzeko, orain ez bait du hotzik egiten.

Eskursioaren erdia baino zerbait gehiago egin dugu, bakarrik Ibintza-ra (1.037 m.) igotzera eta gero Aranazera jeistea besterik ez zaigu falta. Basotik ateratzen gara eta Aranaz Artikutzatik separatzen duen muga segituaz, aldapa gogor bat superatu ondoren, Ibintza-ra iristen gara.

Hemen 15 minutuko geldione bat egiten dugu gure indarrak errekuaratzeko, eta nondik jeitsi behar geran Aranazera aukeartzeko. Gailur hontatik Artikutzako terminoak oso ondo nabaritzen dira. Jeisten hasi behar geran punturaino iritxi arte, ez da alturarik galtzen; orain 912 metrotara gaudete eta 475 metrotaraino jeitxi behar gara. Jaitxiera oso ederra da baso batetik eta denbora guzian orbelaren artean dijoalako. Hibaitxo batekin topatzen gara eta bertan errefreskatu egiten gara, metro batzuk igo ondoren berriro bidean sartuz. Bide hau Artikutzatik Aranazeraino dijoana da. Bide hau oso polita eta ederra da bertatik ibiltzeko, baina segituan mozten da bide hau. Desgraziaz mozketa hau zibilizazioak orijinatu du; orain ez da bide bat, baizik eta kotxeak ibil daitezken pista bat da. Baserri batzuen ondotik pasa ondoren Aranazera jeistea falta zaigu bakarrik. Baina problema batekin aurkitzen gara; lurralde hau menditartez beterik dago, orduan berriro ere zulo bateraino jeisten gara. Zuloraino iristean zubi erromaniko baten bidez hibaia pasatzen dugu eta azkeneko malda gora igotzen dugu Aranaz herrira iritxiz.

Eskursioa bukatu dugu eta ondorio bezala, pentsatu dugu nahiz eta eskursio gogorra izan pena merezi izan duela.

Nieblas matinales desde Ibintza.

Cumbres de Peña Ituren, Mendaur y Mendi-eder.

Fotos: J. M. Alguazar.

CANTO DE CISNE DE UN MENDIGOIZALE

BRINDIS

Ante quienes compartimos,
los afanes montañosos
largo tiempo,
alzo mi copa
para que vientos cimeros
saturados de añoranza
rebotantes en la roca
del tesón y la esperanza,
creen nuevos senderos.

• • •

Atrás queda la secular montaña
en su perenne solidez inmóvil
en su solemne soledad callada.
Alza la frente sobre nieblas húmedas,

guarda en sus dentro los recuerdos vívidos
de quienes fuimos compañeros íntimos
en su solemne soledad callada.
Nieves y lluvias del invierno gélido
le lavarán la cara,
vientos y soles del verano cálido
le secarán la frente.
Y seguirá perenne en su insolencia
su corazón de piedra sin latido
y su ser inconsciente sin sentido.
La montaña se queda: no lo sabe.
Yo me voy, pero sé
que en un acto de fe
puedo mover montañas.

Joaquín Navarro
1-X-1982